

Arrest

nr. 148 260 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 10 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2007 wordt ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen. Het beroep dat de verzoeker tegen dit bevel instelde, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 27.475 van 18 mei 2009.

Op 13 november 2007 dient de verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

Op 29 april 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beide beslissingen instelde, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 15.250 van 28 augustus 2008.

Op 18 februari 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 1 maart 2013. Op diezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen. Tegen dit bevel dient de verzoeker een beroep in bij de Raad, dat wordt verworpen bij arrest nr. 119.356 van 21 februari 2014.

Op 5 november 2013 dient de verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvouding (hierna: de gemachtigde) beslist op 10 maart 2014 om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 17 maart 2014 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2013 werd ingediend door:

S(...), A(...)
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 7 jaar in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou spreken, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt met dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene vroeg op 12.06.2006 asiel aan onder identiteit van A(...) A(...), geboren te (...) op (...), met onbepaalde nationaliteit. Deze aanvraag werd op 14.06.2006 negatief beslist door de Dienst Vreemdelingenzaken met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 15.06.2006 ging betrokkene in beroep tegen deze beslissing bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Dit beroep werd op 28.07.2006 verworpen als niet ontvankelijk met weigering van verblijf, aan betrokkene voor kennisname betekend op 31.07.2006. Betrokkene ging op 28.08.2006 in beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State. Dit beroep werd op 15.12.2010 verworpen. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De duur van de procedure - namelijk 4,5 jaar - was ook niet van die aard dat zei als onredelijk lang kan beschouwd worden. Bovendien heeft betrokkene bij deze asielaanvraag een valse identiteit opgegeven en heeft hij bewust de Belgische overheid willen misleiden. Uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat hij zich begin september bij de dienst bevolking van de gemeente Roeselare naar aanleiding van zijn huwelijk met mevrouw A(...) M(...) A(...) heeft aangemeld als S(...) A(...), geboren op 07.02.1980 met Armeense nationaliteit, en een geldig Armeens paspoort heeft voorgelegd met een Frans visum type C en inreisstempel afgegeven te Roissy, Frankrijk, op 27.04.2006. Gedurende de ganse asielpcedure heeft betrokkene vastgehouden aan zijn opgegeven

valse identiteit en heeft hij bedrieglijk gehandeld. Mede hierdoor kan hem geen gunstige maatregel worden toegestaan.

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij op 12.07.2012 gehuwd is op de Armeense ambassade te Brussel met mevrouw A(...) M(...) A(...), die in België over verblijfsrecht beschikt en naar het feit dat zij ouders geworden zijn van een dochtertje, S(...), S(...), geboren op 18.11.2012. Echter om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Het is aan betrokkene om daartoe de nodige stappen te ondernemen.

Betrokkene stelt ook dat zijn dochter de aanwezigheid van haar vader zou vereisen en dat de verplichting om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen de gezinsband nodeloos, ook al is het tijdelijk zou verbreken. Echter toont betrokkene niet aan dat zijn aanwezigheid vereist zou zijn en bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven.

Verder verklaart betrokkene dat, gezien hij als Armeniër zich naar Moskou dient te begeven, hij zich daar een verblijf niet kan veroorloven. Dit kan echter niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Regelmatig zijn er immers Armeense burgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeniërs.

De elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Nog op 10 maart 2014 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt tezamen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“De heer:

Naam, voornaam: S(...), A(...)
(...)
Nationaliteit: Armenië

Bij onze diensten ook gekend als A(...), A(...), geboren (...), nationaliteit: Onbepaald

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen na kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Bij aangetekend schrijven van 25 juni 2014 heeft de verzoeker een aanvullend stuk aan de hoofdgriffier van de Raad toegestuurd. Het betreft een brief van de Dienst Burgerlijke Stand te Roeselare van 12 mei 2014 waarbij wordt bevestigd dat verzoekers buitenlandse huwelijksakte wordt geregistreerd in de bevolkingsregisters van de stad Roeselare.

Ambtshalve dient er op te worden gewezen dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedur stukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* het stuk d.d. 12 mei 2014, worden om die reden uit de debatten geweerd.

Bovengenoemd aanvullende stuk van de verzoeker wordt derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

De Raad stelt bovendien vast dat de verzoeker, noch in zijn aangetekend schrijven van 25 juni 2014, noch ter terechtzitting, toelicht wat hij wenst te bekomen middels de voorlegging van de brief van de Dienst Burgerlijke Stand. Hij vraagt louter om het stuk aan het dossier toe te voegen.

Het genoemde stuk d.d. 12 mei 2014 kan echter hoe dan ook niet bij de beoordeling van de Raad, die te dezen optreedt als annulatierechter en derhalve zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij bij zijn wettigheidstoetsing een stuk in rekening zou nemen dat dateert van na de bestreden beslissing, worden betrokken.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid – wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat jegens de verzoeker reeds op 1 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen, bevel dat gegrond was op de onregelmatige verblijfstoestand van de verzoeker. Tegen dit bevel van 1 maart 2013 werd door de verzoeker een beroep ingesteld bij de Raad. Het beroep werd evenwel verworpen bij 's Raads arrest nr. 119.356 van 21 februari 2014. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 maart 2013 is dan ook definitief en uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van de tweede bestreden beslissing, dit is het latere bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2014 staat los van de uitvoerbaarheid van het eerdere bevel van 1 maart 2013. Het blijkt immers dat er in de tussentijd geen enkele wijziging is geweest in verzoekers verblijfstoestand in België.

De vraag rijst dan ook welk nuttig effect de vernietiging van het thans bestreden bevel kan sorteren, nu de verzoeker hoe dan ook gevolg dient te geven aan het genoemde eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, dat ongeacht de eventuele vernietiging in het onderhavige beroep ten allen tijde kan worden ten uitvoer gelegd.

In het verzoekschrift wordt niet concreet verduidelijkt waarin het belang van de verzoeker is gelegen bij het vernietigen van de tweede bestreden beslissing. Hoewel geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling erin voorziet dat het belang in het verzoekschrift wordt toegelicht, mag anderzijds van de verzoeker wel worden verwacht dat hij de twijfel omtrent het belang wegneemt wanneer het belang in vraag wordt gesteld. Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoeker verzocht om te verduidelijken welk belang de verzoeker heeft bij de eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gelet op het feit dat het een herhaald bevel betreft nu het bevel d.d. 1 maart 2013 hoe dan ook definitief en uitvoerbaar is.

De advocaat van de verzoeker repliceert dat artikel 3.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) van toepassing is en dat de gemachtigde bij elk terugkeerbesluit, dus ook een tweede terugkeerbesluit, gehouden is om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Met een dergelijk betoog, dat enkel het grievend karakter van het bestreden bevel betreft en dat bovendien geheel rechtstheoretisch is zodat het hoe dan ook niet ter zake dienend is, maakt de verzoeker echter niet duidelijk in hoeverre een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hem in de hoger toegelichte concrete omstandigheden daadwerkelijk tot nut kan strekken. Er wordt niet toegelicht in hoeverre de eventuele nietigverklaring thans nog de onregelmatige verblijfstoestand van de verzoeker, die reeds tengevolge het bevel van 1 maart 2013 het grondgebied van de Schengenstaten dient te verlaten, kan wijzigen.

Het blijkt dat reeds op 1 maart 2013 jegens de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen dat definitief en uitvoerbaar is. De eventuele nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing wijzigt de illegale verblijfstoestand van de verzoeker niet en levert hem derhalve geen nut op (cf. RvS 12 november 2012, nr. 9.206 (c)).

Er blijkt derhalve niet en de verzoeker toont niet aan dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker tot voordeel kan strekken.

De verzoeker toont niet aan in de gegeven omstandigheden over het rechtens vereiste belang te beschikken in de mate dat hij de nietigverklaring vordert van de beslissing van 10 maart 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

De Raad stelt ambtshalve vast dat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is. Er moet dan ook geen uitspraak worden gedaan over de exceptie die dienaangaande in de nota met opmerkingen wordt opgeworpen.

Het onderzoek ten gronde wordt bijgevolg beperkt tot de eerste bestreden beslissing, hierna 'de bestreden beslissing' genoemd.

4. Onderzoek van het beroep tegen de beslissing van 10 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

De verzoeker voert in het onderhavige verzoekschrift een enig middel aan. Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van dit enig middel blijkt dat de verzoeker zich ten aanzien van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet beroept op een schending van artikelen 9*bis* en 10 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en bekrachtigd op 16 december 1991 (hierna: het IVRK), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22*bis* van de Grondwet.

De overige aangevoerde schendingen worden enkel betrokken op het bevel om het grondgebied te verlaten en kunnen, gelet op de onontvankelijkheid van het beroep dienaangaande, niet worden onderzocht.

4.1. De verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing(en) en betoogt voorts als volgt:

“Terwijl,

Vooreerst, een asielprocedure die 4 en een half jaar heeft geduurd, terwijl het feit dat de verzoekende partij een valse naam had opgegeven, daarbij geen enkele rol speelde, wel degelijk dient aangezien te worden als een procedure die abnormaal lang aansleept en dus dient aangezien worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 9bis van de Wet;

En terwijl,

De verzoekende partij beantwoordt aan de voorwaarden van art. 10 van de Vreemdelingenwet: hij huwde op 12/7/2012 M(...) A(...), met wie hij sinds 10/10/2011 samenwoont in Roeselare en met wie hij ondertussen 2 kinderen heeft;

Dat zijn echtgenote sinds meer dan een jaar toegelaten werd tot verblijf van onbeperkte duur in België;

Dat de verzoekende partij zich bij herhaling heeft aangeboden in Roeselare maar dat dit slechts heeft geleid tot de tussenkomst van de politie en het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl geweigerd werd te acteren dat de verzoekende partij de echtgenoot is van M(...) A(...);

Dat de stad Roeselare zich daarbij beroept op instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken;

En terwijl,

Het Kinderrechtenverdrag van New-York van 20 november 1989, niet onbekend kan zijn aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat dit Verdrag in zijn art. 3 en 9 uitdrukkelijk bepaalt dat kinderen slechts zullen gescheiden worden van hun vader, wanneer dat in het belang van de kinderen zou zijn;

Dat art. 22bis van de Belgische Grondwet daarenboven uitdrukkelijk bepaalt dat bij het nemen van elke beslissing, die gevolgen heeft voor het kind, het belang van het kind zal primeren;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken, dan ook aan de verzoekende partij de verplichting niet kan opleggen, te bewijzen dat de aanwezigheid van de vader vereist zou zijn, terwijl zulks expliciet en zeker impliciet volgt uit de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en de Belgische Grondwet zelf;

Dat art. 8 E.V.R.M. daarenboven vereist dat de noodzaak van de inmenging van het openbaar gezag zou worden aangetoond, telkens wanneer in een democratische samenleving, de gezinscel, weze het tijdelijk verbroken wordt;

Dat dit in casu geenszins wordt aangetoond, nu het administratieve dossier in zijn volledigheid gekend is door de Dienst Vreemdelingenzaken en de verplaatsing naar Moskou absoluut geen enkel noodzakelijkheid is ter bescherming van 's lands veiligheid, de openbare orde of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

En terwijl,

Het niet is omdat er voor andere Armeense burgers, geen problemen zijn, die als buitengewone omstandigheden dienen aangezien te worden, dat zulks niet het geval zou zijn voor de verzoekende partij;

Dat de echtgenote van de verzoekende partij de enige is met een inkomen en dat zij als enige de zorg draagt voor het onderhoud en de opvoeding van de beide minderjarige kinderen;

Dat de aanwezigheid van vader daarbij wezenlijk is en dat een nutteloze reis naar Moskou, daarbij dient vermeden te worden, aangezien het gezin dat niet kan betalen;”

4.2. In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van artikel 10 van de vreemdelingenwet, stellende dat hij aan de voorwaarden van deze bepaling voldoet, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing volledig kadert in een aanvraag die de verzoeker heeft ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid is dus een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, die een gunstmaatregel uitmaakt. Artikel 10 van de vreemdelingenwet heeft daarentegen specifiek betrekking op aanvragen met het oog op gezinshereniging met een verblijfsrechtige derdelander. Er valt dan ook niet in te zien en de verzoeker licht niet concreet toe op welke wijze de thans bestreden beslissing een schending kan uitmaken van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 10 van de vreemdelingenwet kan in het kader van het voorliggende beroep dan ook niet worden vastgesteld.

4.3. De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel (cf. artikel 9 van de vreemdelingenwet) geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden zijn die de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Met de thans bestreden beslissing wordt omtrent de door de verzoeker in zijn aanvraag d.d. 5 november 2013 ingeroepen elementen betreffende de moeilijkheden om de aanvraag in het buitenland in te dienen, het volgende geoordeeld:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 7 jaar in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou spreken, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt met dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

(...)

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij op 12.07.2012 gehuwd is op de Armeense ambassade te Brussel met mevrouw A(...) M(...) A(...), die in België over verblijfsrecht beschikt en naar het feit dat zij ouders geworden zijn van een dochtertje, S(...), S(...), geboren op 18.11.2012. Echter om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Het is aan betrokkene om daartoe de nodige stappen te ondernemen.

Betrokkene stelt ook dat zijn dochter de aanwezigheid van haar vader zou vereisen en dat de verplichting om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen de gezinsband nodeloos, ook al is het tijdelijk zou verbreken. Echter toont betrokkene niet aan dat zijn aanwezigheid vereist zou zijn en bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven.

Verder verklaart betrokkene dat, gezien hij als Armeniër zich naar Moskou dient te begeven, hij zich daar een verblijf niet kan veroorloven. Dit kan echter niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Regelmatig zijn er immers Armeense burgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeniërs.”

Waar de verzoeker te kennen geeft dat hij een asielpcedure heeft doorlopen die vier en een half jaar heeft geduurd, terwijl het feit dat hij daarbij een valse naam had opgegeven geen enkele rol speelde, wel degelijk aanzien moet worden als een abnormaal lange procedure en dus als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier zich in het kader van de onderliggende aanvraag geenszins heeft beroepen op een abnormaal lange asielpcedure als zijnde een buitengewone omstandigheid die hem verhindert de aanvraag in het buitenland in te dienen. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn dan ook louter overtollig zodat verzoekers kritiek hiertegen de wettigheid van deze beslissing niet in het gedrang kan brengen. Bovendien beperkt de verzoeker zich tot de loutere stelling dat deze asielpcedure wel degelijk abnormaal lang was en een buitengewone omstandigheid vormt, zodat het onderzoek ervan de Raad zou nopen tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij enkel optreedt als annulatierechter en niet als een feitenrechter die, op vraag van de verzoeker, de ware toedracht van de feiten kan beoordelen.

Ook waar de verzoeker stelt dat hij een verblijf in Moskou niet kan betalen en dat het niet is omdat dit voor andere Armeniërs geen probleem vormt dat zulks niet het geval zou zijn voor hemzelf, dat zijn echtgenote de enige is met een inkomen en dat een nutteloze reis naar Moskou moet worden vermeden omdat zijn aanwezigheid bij zijn gezin nodig is, beoogt de verzoeker in wezen een opportuniteitsonderzoek te bekomen van de Raad. De genoemde elementen werd door de gemachtigde beoordeeld in het licht van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. Het komt de Raad dan ook niet toe om zich wat deze beoordeling betreft in de plaats te stellen van het bevoegde bestuur door zelf standpunt in te nemen of verzoekers betoog al dan aanleiding geeft om in zijn hoofde een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te weerhouden.

De verzoeker maakt met zijn betoog, waarbij hij in wezen louter een aantal elementen uit zijn aanvraag herhaalt, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet schendt. Het enkele feit dat de verzoeker van mening is dat er wel buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan de bestreden beslissing niet vitiëren.

4.4. Artikel 22bis van de Grondwet luidt voorts als volgt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

De verzoeker lijkt van mening te zijn dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet. De Raad merkt echter op dat bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet, de verzoeker zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen om tot een onwettigheid in de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 29 mei 2013, nr. 223 630).

Een schending van artikel 22bis van de Grondwet kan niet worden aangenomen.

4.5. Waar de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3 en 9 van het IVRK en daargelaten de vraag of deze artikelen directe werking genieten in de Belgische rechtsorde, merkt de Raad op dat de verzoeker uit het oog verliest dat de gemachtigde in de bestreden beslissing het argument dat de verzoeker niet van zijn dochter kan worden gescheiden in rekening heeft genomen en dat hij hieromtrent onder meer stelt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissing, die enkel impliceert dat de aanvraag niet in België kan worden ingediend en die dus op geen enkele wijze vooruitloopt op de beslissing die ten gronde zal worden getroffen wanneer de verzoeker op de diplomatieke post die bevoegd is voor zijn land van herkomst de verblijfsmachtiging aanvraagt, de belangen van zijn kind(eren) daadwerkelijk in het gedrang brengt.

Een schending van de artikelen 3 en 9 van het IVRK, in zoverre op ontvankelijke wijze aangevoerd, wordt niet aangetoond.

4.6. In verband met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM beperkt de verzoeker er zich toe te stellen dat de noodzaak van een inmenging van het openbaar gezag *in casu* niet is aangetoond nu de verplaatsing naar Moskou niet absoluut noodzakelijk is ter bescherming van 's lands veiligheid, de openbare orde of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Evenwel dient te worden opgemerkt dat het aan de verzoeker zelf toekomt, wanneer hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om enerzijds aan te tonen dat hij in België een onder artikel 8 van de vreemdelingenwet beschermd gezinsleven heeft ontwikkeld en om anderzijds aan te tonen op welke wijze dit beschermenswaardig gezinsleven daadwerkelijk door de bestreden beslissing zou worden verbroken (cf. RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)).

Naast het gegeven dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing enig verblijfsrecht had in België dat hem feitelijk tot het ontwikkelen van een gezinsleven in België in staat stelde zodat het te dezen gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating waarbij volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie onder meer: EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38) geen inmenging in het gezinsleven aan de orde is en er dus geen toetsing aan artikel 8, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te geschieden,

volstaat reeds de vaststelling dat de verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat de vermeende inmenging in zijn gezinsleven als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Tot slot dient er op te worden gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht impliceert. Bovendien weze herhaald dat de bestreden beslissing vermeldt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven, terwijl de verzoeker op geen enkele wijze het tegendeel poogt aan te tonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

4.7. Het enige middel is, wat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing betreft, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is verder onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE